

[Arbejds- og boligministeren.]

for lidt for beskæftigelsen. Det gør jeg selvfølgelig med tanker på den arbejdsminister, der måtte lægge ryg til den omkostningsdæmpende ydelse, som man ikke tog imod, og som vitterlig har været med til at dæmpe omkostningsudviklingen i dette land.

Så har jeg selvfølgelig registreret, at hr. Haunstrup Clemmensen på de konservatives vegne har sagt, at fastprisordningen bør afskaffes. Må jeg minde hr. Haunstrup Clemmensen om, at det i det lange samråd i finansudvalget var en enlig svale med det synspunkt, men at jeg i øvrigt har været meget åben for ændringer i fastprisordningen under én ufravigelig betingelse, og det er den, at det gode, fastprisordningen bragte os, hvor de tvang både bygherren, ham, der gav tilbud, og arkitekten til at være helt anderledes omhyggelige med, at alt var på bordet og planlagt, inden man startede, det skal vi bevare for enhver pris; der er nogle sygehusskandaler i dette land, der kunne have været undgået, hvis man havde disse, jeg indrømmer blankt stramme fordringer til bygherrerne; der er masser af bygherrer, der undervejs havde lyst til at ændre dette eller hint med det resultat, at udgifterne løb fra dem. Vi kan også med den håndfaste ledelse af byggeriet undgå de mange ting, som vi har læst i aviserne om, at nu havde den foregående kommunalbestyrelse besluttet at bygge en skole til 10 mill. kr., og når den så var færdig, havde den kostet det dobbelte.

Hr. Haunstrup Clemmensen talte endvidere om byggeeksporten. Må jeg sige, at nu har byggeeksporten fra Danmark samme vilkår som al anden eksport, så der kun er mindre ting tilbage at løse på det område.

Jeg beder hr. Melchior undskylde, hvis jeg går hurtigt forbi, men i anledning af hr. Dahlgaards udtalelser beder jeg altså om, at de forslag, centrum-demokraterne havde tænkt sig at fremsætte, på normal vis bliver behandlet i de 6 partier, som stod sammen om boligforliget. Det er altså fra min side en meget venlig, men for så vidt også bestemt henstilling om, at man følger denne procedureform.

Jeg har selvfølgelig lagt mærke til, at hr. Aage Frandsen dog kunne få sig selv til at sige, at det almennyttige byggeri ikke er blevet ret meget mindre. Hvorfor nu ikke

tage skridtet fuldt ud og konstatere, at det ikke er blevet mindre, for det har vi tørre tal for, og jeg synes ikke, det tjener noget formål sådan at lege med tal; tal er nogle dejlige konkrete størrelser, som ikke kan misbruges. Det almennyttige byggeri er ikke blevet mindre, vi har administrativt sat kvoten op, således at vi, inden vi haren politisk pligt dertil, har nået boligforligets kvota på 8.000 lejligheder; det vil jeg gerne have sagt således, at det ikke kan misforstås.

Så må jeg selvfølgelig tage afstand fra tanken om, at vi skal have fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste. Vi er inde i en udvikling, hvor vi får en betydelig akademikerarbejdsløshed; det er vel ikke meningen, at de skal have fuld dækning for de penge, de tjente i forvejen. Så blev jeg i hvert fald tekstilarbejdersken fra Herning skyldig i den situation, at jeg har svært ved at se hende i øjnene, og det er i hvert fald ikke min opfattelse, at den betydelige lønforskel og for store lønforskel, vi har i dette land, skal overføres til et socialt område.

Må jeg så ikke om kritikken af cirkulæret om højskoleophold sige, at de cirkulærer går så vidt, som vi kan med den nuværende lov som grundlag. Den lov, vi har om arbejdsformidling og arbejdsløshedsunderstøttelse, går på de forsikrede, for det er dem, vi skal hjælpe og give rimelige vilkår; hvis man vil have andre draget ind i at gå på højskolerne, er adressen i hvert fald ikke arbejdsministeren, så er adressen en anden.

Så skal jeg i forbifarten sige, at i denne lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsunderstøttelse har vi næsten aldrig kvaler med den såkaldte 26 ugers regel. Derimod kunne der måske være anledning til at overveje den regel, som fru Grete Westergaard nævner.

Må jeg sige til hr. Otto Mørch, at jeg er da fuldkommen klar over, at arbejdsformidlingen i disse år står over for en forøget arbejdsbyrde, og at det i øvrigt er en af de ting, som vi skal tage op til overvejelse.

Så rører hr. Jørgen Peder Hansen ved et vældig ømt problem, et problem, som vi skal have løst, for det er rigtigt, at vi har nogle unge mennesker, der godt vil have en erhvervsrettet uddannelse, og vi har ikke kapacitet til dem. Det er den måske væsentligste kritik, set med mine øjne, der er ret-